

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

COMPANYYS DE BARRILA

—Ves en compte a lligar-me curt perquè no podré ballar. I el ball, avui, és mitja vida!

La virtut del silenci

Veiem el cas deplorable d'homes, de corporacions i de periòdics, que parlen un llenguatge que no es podia esperar d'ells. Adoren allò que havien condemnat; cremen allò que havien adorat. Si els pregunteu perquè obren així, us contestaran que ara no pot parlar-se amb llibertat perfecta, i que cal amotllar a les presents circumstàncies l'expressió dels parers. Perquè no poden dir tot el que senten, diuen el contrari.

Aquesta pobra excusa no pot ésser acceptada. La paraula no pot ésser lliure avui. Però hi ha una cosa lliure avui, com ahir, i com demà i com sempre: el silenci. Té el silenci la gran virtut de la dignitat i de la sinceritat. El preferim, moltes vegades, a l'expressió dissimulada o pàl·lida del pensament que no pot ésser expressat d'una manera autèntica.

Per callar ningú pot ésser processat, ni condemnat, ni empresonat, ni perseguit. Doncs els que no puguin fer altra cosa, que callin. Més val callar, que renegar dels propis sentiments i de la pròpia ànima. Més val callar que no pas dir mitges paraules, amb un tartamudeig de l'esperit.

I el callar és cosa molt fàcil o al menys ho hauria d'ésser. Si no podeu llançar a l'aire, per exemple, les aclamacions que us surten del cor, féu que l'aire sigui buit d'aclamacions. Passeu pels carrers sense dir res, i que el silenci, per damunt dels vostres caps, volei com una ensenya.

Greu moment

Ens trobem davant d'un moment decisiu en la vida espanyola, portat pel viatge dels reis a Itàlia, i encara que sospitem no hi ha necessitat d'exposar dubtes, ens preguntem, lo que ens preguntaran molts, si aquest viatge representa una cordialitat internacional, o quelcom més fort que unes efusions protocolàries.

Prescindim ara del viatge a Itàlia. Eliminem tots els episodis immediats. A Espanya, li són convenients o precises aliances amb altres pobles? Es prudent, és patriòtic trencar l'isolament que ha estat, fins ara, la permanent política de tots els governs i de tots els règims del segle XIX? Necessiten la nostra petita acció marroquí, o la nostra seguretat nacional, la solidaritat d'altres pobles? Els pobles espanyols, des de Catalunya a Andalusia, n'estem segurs que respondrien amb un no rodó. Ni l'afermament de la nostra zona africana, necessita de cap acció estranya, ni la nostra independència, permanent o transitòria, estan amenaçades. Varem passar la guerra europea, sense cap violació de territori. Ni Portugal, ni França, tenen cap rezel de nosaltres i estan en ple confiat abandonó les seves fronteres. ¿Per a quina acció, ni quina possibilitat d'agressió, hem de cercar auxiliis estrangers, que ens demanaran, en reciprocitat, o ventatges o prestacions que poden conduirnos a terribles maniobres, o a intervencions perilloses? Ademés, no pactant amb pobles iguals, o més febles, com Portugal, cauríem, fatalment, en contacte amb pobles de més força, que tindrien ambicions, que estarien rodejats de problemes amb risc, i nosaltres per haver volgut ésser cua de lleó, hauríem d'acompanyar al lleó en les seves aventures, o en les seves caceres. Seríem, no un igual, sinó un subordinat, encara que'ns rodejessin de consideracions i de ditirambis.

Al costat d'aquestes raons d'egoisme nacional —i podríem aduir-ne d'altres, ben abundoses—hi ha la temerària imprudència de llençar-se a la «melée»

europea, cada dia més complexa i més perillosa. Un poble pot pendre posicions, en una època de calma, quan no acompanyaria a la decisió cap risc immediat, però avui i demà, les complicacions europees són tantes i tan greus, que la pau permaneix i permanixerà en inseguretats constant, i sumar-se a la confusió europea equival a pendre número en una rifa tràgica, en la qual, fins els de més sort, surten quebrantats.

Bona voluntat per a tots els pobles. Cordialitat extremada per als amics. Però és elemental discreció, no oferir forces pròpies, ni demanar les agenes, mentre subsisteixen febleses, ja seculars. Lo primer és viure. Lo primer és crear un esperit i una força nacionals.

PARADOX

S'acosta Nadal, s'acosta cada dia més. Abans, anys enrera, quan s'acostava Nadal el poble somniava amb el *pavo republicano*, que era igual com somniat truites.

Després, desenganyat, va deixar, durant una pausa de bastants anys, de somniar pavos. Però ara, amb l'actuació del Directori, hi torna a somniar.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

ELS EMPLEATS MUNICIPALS

—Jo no hi puc creure en uns senyors que s'empnyen en fer treballar la gent!

ECONOMIES

Es veu que l'Ajuntament vol fer depressa i corrent un grapat d'economies; i es torna del morro fort i retalla a dret i a tort per repartir cessanties. Els edils improvisats van tot el dia esverats com si els perseguís un moro escurçant d'ací i d'allí, fins els veurém suprimir la xocolata del lloro.

Poc a poquet, cavallers; bé està estalviar diners si la cosa és motivada, però vol un xic d'atenció el fer estalvis, sinó resulta una pasterada. Jo trobo bé i ho vull de l'acord prè de rescindir el contracte de les *Pompes Funeràries*, car és clar que els que el varen otorgar eren tots plegats, uns trompes. Trobo també passadó que si veuen un senyó dels que cobra i no treballa, l'envien a passejar condemnant-lo a dejunar i un cop vell torni a la palla. Però en canvi, no trobo bé ço que els regidors van fè amb nostra *Fira de Mostres*, acordant la inhibició, traient-li la protecció i, és clà, els *monissos*, per postres. Car sabia el món en pes que aquí feiem com qui res *Fira* per la primavera, i venien els mirons i els compradors a rompons amb molts turistes darrera. Està clà, amb aquest motiu el comerç feia l'ull viu, s'armava la gran tabola, hi havia festes en gran i deu dies de constant i variada xerinoia. I ara, digueu, què en farem d'aquells *estands* que guardem, de tantes fustes pintades, i de tants màstils polits?

Si jo sapigués parlar davant del públic, és clar, al menys tant com sé d'escriure, aniria a la sessió per a fer el meu sermó als regidors de per riure. I els parlaria claret bo-i dient-los: —No hi ha dret a suprimir coses bones; la *Fira* era un alicient per tot el nostre jovent, i la joia de les dones. Procureu si es pot logrà, que s'abaixi el vi i el pa; que no robin a les tendes, que es guanyin forees diners, que trobin els llogaters abundància de vivendes. Feu escombrar dels terrats els galliners amagats, treieu tota la nostra ira, perseguiu i penyoreu, els *cines* aparadeu, però, no em toqueu la *Fira*! I si tots aquets senyors que ara fan de regidors em prenguessin per un ase, jo us juro pel nom que duc, que abans de passar per ruc... no eixiria més de casa.

FLOK

—Ves en compte a ligar-me curt perquè no podré ballar. I el ball, avui, és mitja nit!

Arguments poca-soltes

Suposem l'existència de un *senyor Pere*, petit rentista sense parents ni herents, que viu alegrement i té una fulana en un modest piset del carrer del Mico.

Suposem que també existeix un *senyor Pau*, adroguer retirat, amb una fortuna de set o vuit cents mil duros que també, no tenint fills ni nebots, té una torra amb querida o una querida amb torra i ademés una afició boja a les excavacions arqueològiques en quina tasca esmerça el reste de les seves rendes.

I suposem, també, que, un dia ens vé l'amic *Berenguera* i ens diu:

— En *Pere* té dos mil duros anyals de renda i manté una *sòcia*. En *Pau* cobra d'interessos quaranta mil duros cada any i se'ls pateja tots. Conseqüència que jo trec: En *Pau* té vint amigues. Quin escàndol!

Suposat tot això, la primera cosa que se'ns acudirà, és dir:

— En *Berenguera* és un poca-solta.

Doncs, bé: aquest *Berenguera* existeix i és un escriptor de *postin*, germanòfil impenitent, que en un diari dels més serios afirma, que França és més militarista que Anglaterra, perquè els francesos paguen uns impostos més crescuts que'ls felços fills de John Bull. L'argument no pot ésser més poca-solta.

Per militarista i belicosa que fos la República d'Andorra, no podria tenir un pressupost de guerra tan crescut com la pacífica Holanda. I pel fet de gastar més diners no podria suposar-se que Holanda és més guerrera que Andorra.

Un home de sentit comú amidaria

l'esperit bèl·lic d'una nació pel tant per cent del seu gasto global que dedica a Guerra i Marina. Llavors veuria l'articulista del diari serio que Anglaterra gasta en armaments i preparatius bèl·lics més que França.

Però ara s'ha posat de moda, entre els germanòfils descarats i els germanòfils vergonyants, de dir que en Poincaré és un cascarràbies i que França és imperiaalista i que la República ho vol arreglar tot. I quan un testarut posa la banya en un forat...

JEPH DE JESPU

OCELLS DE BANC

I

El senyor Director

Els que hem treballat en aquestes er-gàstules que l'or neda a dintre les arques de cabals; els bitllets il·luminen nostres ulls i la plata dringa per a ferir nostres esperits, coneixem, com bons ocells, o millor dit, com dolents merlots, tota la maquinària humana que fa moure la Banca ciutadana.

Des del *grom*, (mena de reservat públic) per a callar les visites del *senyor Director*, fins al *jeje* de la casa, mereixen, com figures viventes, que les anem caricaturitzant, emplant aquelles que hem conviscut amb elles i coneixem llurs defectes, llurs virtuts (molt poques per cert) i els gest més característics que els ha fet Directors.

Jo conec *Director*, que és més dur que

una sola de sabata, i que ha desempe-nyat bé el càrrec, per molts conceptes; un d'ells, perquè ho ha fet baratet; és a dir, no s'ha presentat a oposició, sinó que ha guanyat la plaça, per medi de influència i per sotmetre's a una Central a que degollaria a tots els dependents, mentre que a ell el sou no li rebaixessin de lo més baix que pròpiament s'ha tassat.

El *senyor Director*, és un home com els demés homes, amb més poder i bríos, perquè quan se lleva, sap que ha de fer respecte a tots els pobres ocelllets del banc, que estan amb el caparró, no sota l'ala, però sí de cap al *majorró* o al llibre foliódic de *caixa* o *cupons*.

Un empleat no l'espanta un auto a frec de roba, ni un *cabale* que caigui i li cremi el barret, però el *director*?... Per ell, és més furiós i més sanguineo aquell home de cap ratat, ulls de tita i amb ulleres tremoladisses, que no pas una fera desencainada del parc.

Però, el *Director*, per a ser-ho, ell sap que no pot ésser-ho: si ho fos, els *conserges* riurien d'ell i a l'entrar no s'aixecarien del banc de fusta per a treure's la gorra i dir-li amb to de pietat irònica:

— Buenos días...

I baix... baixet, en català:

— Mal com no't rebentes com una cigala.

Un *senyor Director*, encara que moltes vegades aprén d'ésser-ho a còpia de cometre ximpleries o d'escoltar savieses d'homes humils, que valen cent vegades més que ell, ha de fer veure que ho *troba bé que ho estudiarà*...

I el ximple, no comprén que l'humil empleat pensa:

— I que n'és d'idiota aquest home, volent ensenyar al qui sap!... I es diu catò-

lic, apostòlic i fabricant de sabates, o de botons, o tecles de piano. (Perquè els *directors*, intervien amb molts negocis mig d'incògnit, i que en cas d'anar malament, moltes vegades el Banc reb la sotregada: això ho sabem molts ocells sense bec).

El *senyor Director*, ha de tenir set vestits diferents, amb el joc de corbates, sabates i altres coses per l'istil. Ha de viure amb un pis bo, car amb lo que s'escatima als seus *súbdivis*, en té per a pagar-lo esplèndidament.

No riu mai, tret als clients a qui engatssa unes làmines, on hi té un bon tant per cent, o be els que aportin un compte-corrent de mil pessetes (ço, és cosa ara molt difícil).

També parla de finances, i sap coses per estar subscript a la *Revista de Finances*.

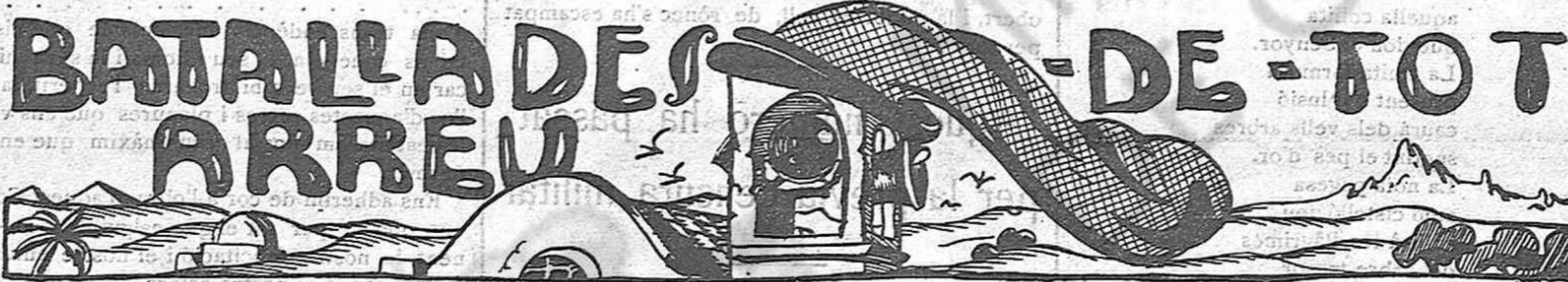
Es home especulador, però amb una closca dura de coco. Si es confessés ésser tonto, o el treurien o bé al so de una musica de tremps i paper satinat, li farien ballar els empleats la farándola de cap per avall.

Quan us presentin el *Director* d'un Banc, mireu-se'l bé i no falla: o és un analfabet o una mena de *senyor Pancraci*.

Es l'esparver de la gàbia, però vola tan amunt dels altres i se'ls mira amb tant desdeny moral, que els demés, pinçans de comptabilitat, gafarrons de cartera, cadeneres (mecanògrafes, arxiveres), verdums de comptes, de moneda i de valors, estan que se'l miran amb por com a bèstia grossa...

Solament tenen valor per a acostarse-hi els falçonets més petits o sia, els apodrats, interventors i quefes de personal...

Un *Director*, no el pareixen totes les

EL GENERAL LUDENDORFF

A Munich el general Ludendorff ha fet una temptativa de restauració monàrquica. Som a l'època dels cops d'estat i Alemanya no podia ésser menys que els altres. El general Ludendorff, que el promogué, fou declarat dictador per Hitler, i al cap de poc era fet presoner i pròntament posat en llibertat baix paraula d'honor de restar quiet.

Es molt significatiu el fet de que Hitler en una gran sala del Bürgerbrau on se celebrava un míting contra el marxisme, amb assistència de von Khar i el primer ministre von Knilling, per a imposar silenci engegà dos trets de revòlver i seguidament declarà el govern bavarès destituït

El general Ludendorff abans de la temptativa del cop d'Estat

i proclamà, en mig d'una ovació indescriptible, al general Ludendorff dictador del Reich.

Són els defensors de Guillem II i guarden en l'ànima un bon tros de la seva barbària. Aquesta classe de gent no comprenen el món ni saben mirar-lo d'altra manera que no sigui amb la punta de la baioneta o per dintre el canó d'un fusell. Voleu una nota més clara de la seva barbària que per a imposar silenci en un local—per a lo qual cosa basta el dring d'una campaneta—tirar dos trets de revòlver?

Ludendorff és conegut a Alemanya per el Mussolini bavarès. Es un tipus d'home gran com En Mussolini i això ens fa pensar que per a portar un moviment nacional és necessitat passar de la mida humana.

El cop d'Estat bavarès ha fracassat perquè el país no està per aguantar esclavituts i tiranies i els alemanys, amb tot i el fred que fa en aquells països nòrdics, tenen la sang més bullenta que no pas altres països i es veu que no tenen res de masells.

ELS REGIDORS ESPONTANIS

Recomanem a tots els amants del bon humor i de la barrila, als que els plauen les *Charlotades* i els acudits de «El», que no es deixin perdre l'interessantíssima pel·lícula en quatre parts que es representa setmanalment a la Casa Gran. Són protagonistes quatre excèntrics que ni llogats per a fer riure ho farien millor: L'un parla dels drets dels ous—jo em creia que només l'ou de Colom es tenia dret i ara resulta que tots els ous tenen drets—l'altre parla de la seva carrera brillant; un altre que reclama ajuda per a inventar el moviment continu.

No us deixeu perdre aquesta diuertidíssima atracció gratuïta. Els regidors espontanis parlen amb una sorprenent espontaneïtat i a mida que els aneu escoltant, si us tapeu els ulls o cloueu les parpelles, per damunt de l'oratorià vibrant, veureu bellugar-s'hi, unes orelles llargues... llargues que van invadint tot el local, i diuen que aquestes orelles són la veritable representació popular que ha arribat a Cà l'Ajuntament per obra i gràcia del Directori.

LA FLAMA ETERNA

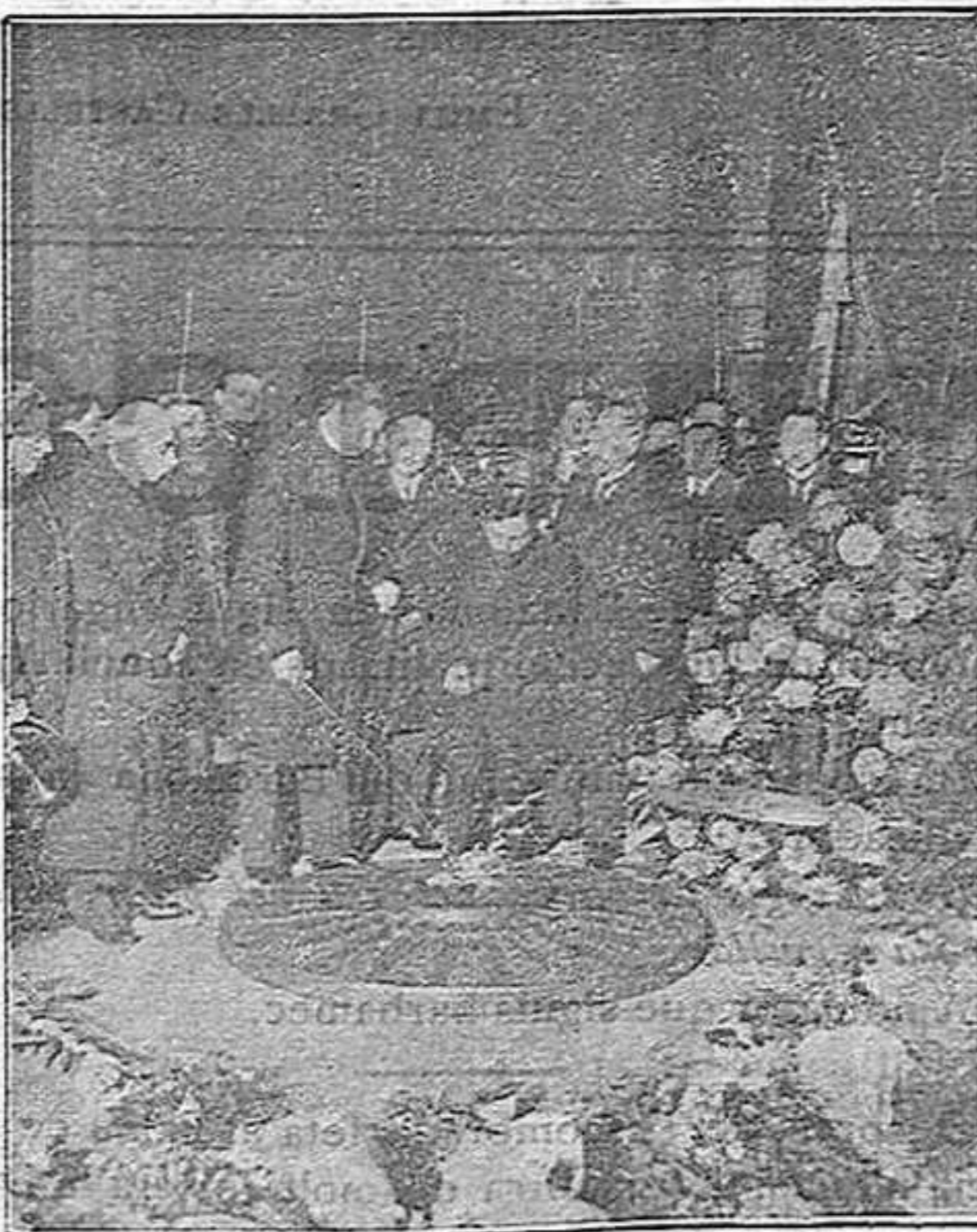
El dia 11 de Novembre, sota l'Arc de Triomf de París, i davant la tomba del Soldat desconegut, es celebrà el cinquè aniversari de l'armistici.

Una gentada immensa, cants, salves, flors desfilaments de tropes i autoritats donaren un flament entusiasme a la festa. Les places de la gran capital francesa eren parpelles immenses de la nació que devotament retien homenatge al Soldat desconegut.

Però el més trascendental de la festa fou la

col·locació d'una llàntia que serà perennalment encesa damunt la tomba.

Una flama eterna damunt dels que moriren victoriosos és un símbol frapant de ço que és

La flama eterna de l'Arc de Triomf

França. En la flama eterna hi crema l'esperit dels morentes en les grans lluites; hi ha un bellugueig de sang i terra fetes flama vivent; és l'ànima francesa donant claror a l'humanitat; és el geni llatí que crema damunt del món, fent recular les ombres bàrbares; és la gràcia, la bellesa i la força agermanades en la flama de la raó; és l'esperit del Laci que cremarà perpetuament damunt la bella terra de la república veïna; és la llibertat dels pobles que il·lumina eternament a la raça llatina que trenca els jous o no deixa imposar-se'ls.

França no serà la verge fàtua que s'adormí i deixà apagar la llàntia. Vetllarà sempre la claror immortal i per mitjà d'aquesta flama eterna l'esperit dels morts planarà damunt de França i aquest foc sagrat serà una escalforeta dolça en el racés de les llars endolades i abrandarà les te-

rrés i les farà més belles i productives, i la sang dels morts fugarà dins l'entranya de la França i es farà pa i vi i carn i sang altra vegada i, com aquesta flama, França serà immortal.

LA INTERNACIONAL «SKI-JUMPING» A KLOSTERS

Un dels esports més elegants i més típics és el de la neu. Avançar amb els *skis*, perduts entre blancors eternes sota els pibets centenaris; lluitant amb les geleres i les fredors per a fer l'esperit fort i encomanar una agilitat al cos que el faci hàbil en la lluita vital, és ben digne d'elogi.

Avui que els homes han perdut tots els èstrets, i l'un poble és llop d'un altre poble, i el més gran i el més fort, per la raó d'ésser més animal que els altres, és el que veu, avui dona bo de veure el grups esportistes que treballen vigorosament per a enfortir les races i fer saturar els esperits de la puritat dels cims.

L'Internacional «Ski-jumping» ha celebrat un concurs a Klosters. La bellesa del paisatge que publiquem és seductora. Cadascun dels esportmens ben segur que deu haver-se-li clavat una miqueta ànima endins la bonhomia de les serres i la puresa de les neus; i en la llar o en els tràfics ciutadans deu recordar amb un poc de melangia la delícia de saltar en la llanura blanca de les serres.

En el cor d'aquests homes que duen eternament una flama d'odi a dintre; an aquests esperits de hiena que sols desitgen sang i oprimir els que no pensen com ells, i castiguen els delinqüents no pensant que ells són molt més delinqüents encara, en aquests cors i en aquest-esperits els hi hauria de caure un poc de neu

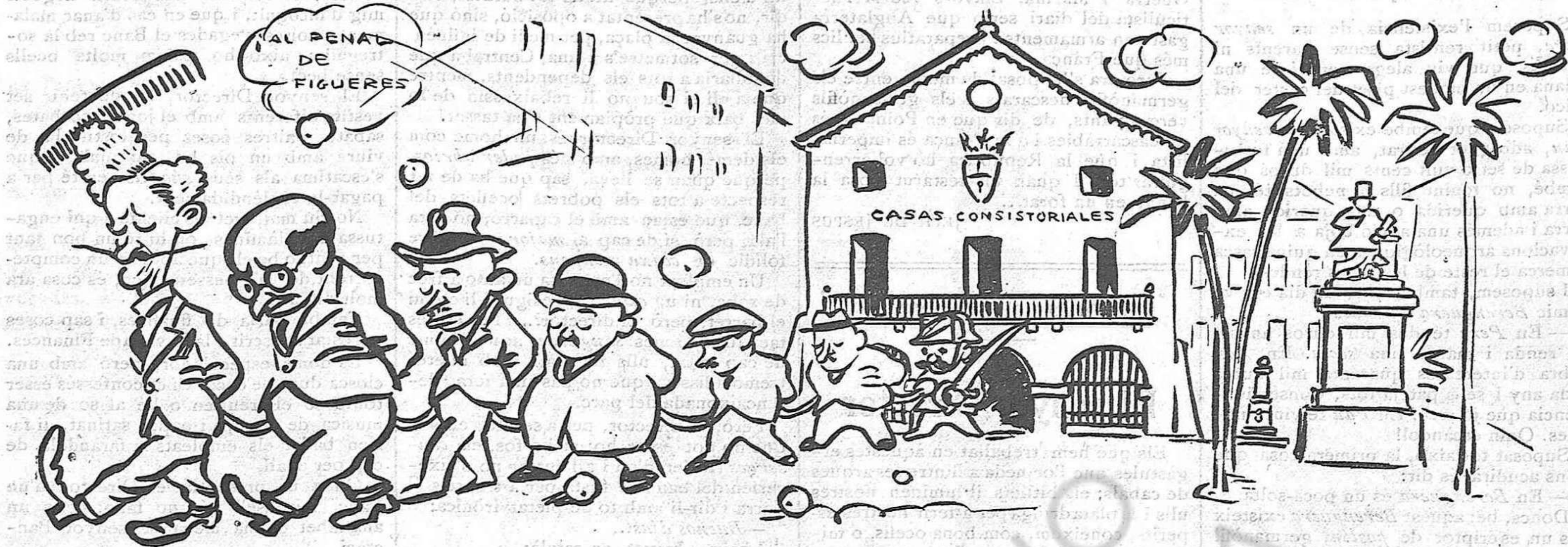

L'encant del skis sobre la neu

o un poc de gel a dintre barrejat amb la bes llesa esplendorosa del paisatge per a que els domenyés un poc i els calmes els nervis i la sang enverinada.

Lloats siguin els esports de neu que fan conèixer a l'home la grandesa de les muntanyes quietes i li posen fredor i serenitat al rostre i li encomanen blancor i puresa en la consciència.

El cant dels culpables

“Ay de mí!
Ay de mí!
Yo que tanto de este pueblo me rei!”

mares honrades, i jo que n'he conegut i en conec molts, se la baba que gasten, les ungles que traginen i la gana farmolenca que els atufa.

N'he conegut un, que de massa bo, no ha fet carrera: si hagués sigut aligot imbecil o be òliba de banc, avui fora ric. però no era fabricant ni volia cap negoci.

Pitjor per a ell. Els altres, o sia la majoria, es mofaren de la seva cantada feble. Els Directors canten fort, tan fort, que els petits ocells ni piulen.

Jo he sigut un merlot... però, saben els meus companys de gàbia, que poc a poc, baix, baixet, he cantat sempre... rondinant... saltant—però ni l'esperver mai m'ha espantat i sempre m'he fet càrrec que el Director, per a tenir-lo content era dir-li:

—Vostè és un gran savi; vostè és altre Georges.

I l'home mig satisfet i burlat, per damunt de les ulleres, m'ha dit amb to d'amabilitat fingida.

—No l'augmentaré de sou... però vostè és bona persona...

I en la meua vida de presidari de banc, en que he estat condemnat a reixa bancària, només se que he sigut ocell de gàbia... molt estimat, molt volgut... però sempre amb poca escaiola, i encara la poca mai cap director me l'ha canviat... Sols ha sigut això que'n diuen *sindicat*, han fet que m'omplissin el calaixó un xic més de menjuga.

Però, l'ocell nomenat *apoderat*, ja us diré la mena de bestiola que és. Vosaltres, bancaris en embrió... que esteu en penals treballant dotze i catorze hores diàries per gust del senyor Director maleït... ja riureu una estona si seguïu la meua volada dintre la gabiola on estem tots aplegats...

EMILI GRAELLS CASTELLS

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Egoisme

La fruita madura com riu a plé sol, infants la voltegen mirant-la amb amor: pagés la reulla i conta d'un cop aquella collita que don el Senyor. La fruita formosa present d'il·lusió caurà dels vells arbres sentint el pes d'or. La noia pagesa amb cistelló nou collirà les llàgrimes del arbre-tresor. I els infants tristos al veure son lloc sens fruita madura ni cants d'ocellons, llençaran amb odi damunt aquell tros mil plans de rencúnies i malediccions.

EMILI GRAELLS CASTELLS

REPICS

Sis regidors de Badalona han sigut engarjolats en virtut de l'inspecció realitzada en aquell Ajuntament.

Ha començat també al de Barcelona la tasca revificador.

Quan vegis la barba del teu vet pelar, posa la teua a remullar.

A no ésser que siguis barbamec.

Després de l'escombrada feta al Palau de Justícia n'hi hagut una altra de molt forta a la Delegació d'Hisenda de la província.

Es cosa sapiguda que *escombra nova escombra net*, però moltes vegades malmet l'enrejolat.

Això cal que ho tinguin en compte els encarregats de la neteja.

Aplaudim la decisió de les autoritats perseguint a tota aquesta gentussa que, aprofitant-se de l'es-

cassetat d'habitacions, explota indignament als rellogats. Barcelona n'està plena de botxins de aquests per als que tots els càstics són pocs.

Inspecció als Ajuntaments. Inspecció a Hisenda, una rigorosa—no tan rigorosa com caldria—vigilància sobre els comerciants en queviures...

Espanya fa l'efecte d'un enorme quarto dels mals endresos que una mà impensadament ha obert, i la pudor de vell, de rònc s'ha escampat per tota la casa.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

Jo em jugaria un peix que el lector no sap per a que serveixen els viatges i les grans festes i les pompes i els discursos i les recepcions i els comiats i tantes i tantes xaranges i xerrameques... Doncs, serveixen, senzillament, per a passar el temps d'una manera o altre i per a fer riure una miqueta més.

Escolteu-me pare, vos que sou tan sant, no podríeu perdonar-me els errors i les faltes passades? Jo he tingut mala llengua contra una altra llengua que sempre ha estat respectuosa amb tot i respectada; jo he sigut còmplice amb els meus germans que malversaven el nostre patrimoni; jo només he pensat en divertir-me molt i tant se me'n donava que la casa anés en orris. Voleu perdonar-me, pare, vos que sou tan sant?

Avui passant per la Boqueria he sentit una peixetera que's barallava amb una senyora compradora i li deia cridant i amb molt sarcasme:

A ral la sardina?
a ral, i porta mantellina?...

La senyora de la mantellina s'ha esguitllat per entre la gentada potser pensant amb lo trist que és portar mantellina per a cobrir les apariències i haver d'exigir la sardina a ral, sentir-se fàstics i encara no poguer menjar-ne.

Es digna de tot el nostre elogi l'iniciativa del Comitè per la llengua Catalana constituït a l'«Ateneu Barceloní».

Ara que no tenim altra manera de demostrar les nostres predileccions per a les coses nostres; avui que hem de fer equilibris i més equilibris

per a mig dir ço que pensem i que sentim, dona bo de veure emprar les energies i els entusiasmes en el perfecte coneixement de la nostra llengua i de les nostres lletres. Al fi i al cap la llengua és l'ànima de la terra i aquesta ànima i aquesta llengua i aquesta terra són immortals i no estan a la mercè de cap circumstància... Felip V. va intentar arrancar la llengua a Catalunya... això és un fet innegable...

Es d'una transcendència incalculable que els catalans coneguin el seu idioma i la seva història, car en el seu verb hi trobaran l'esperit, la carn i l'os d'aquestes serres i planures que ens volten i les estimarem fins al grau màxim que ens sigui permès.

Ens adherim de cor a l'obra d'aquest Comitè i ens oferim per tot el que calgui, fent-los-hi avinent la nostra felicitació i el nostre entusiasme com si convé el nostre esforç.

La Unió de empleats d'escorxadors han demanat la supressió de l'«oca» tradicional. No està malament, no. Deuen pensar que així com molts altres empleats han perdut la mamella i la cabra, ells—quan més no per companyerisme—han de renunciar a l'«oca», així potser és l'única manera de no haver de fer l'ànec.

CORRESPONDENCIA

R. S: Deixi'l estar el dit de Colom; li recomano que hi pugui quan hagi d'escriure més «Nutures» i veurà com els seus escrits seran d'una altra altura.—J. M: Amb el fred que fa encara somnia aigua fresca? vostè és un fresc.—Radit. Radit?... sí!.. Redeu! Volem dir que no va, vaja.—Ll. R.: Vostè va bé; ens plau i força; per a LA CAMPANA s'ha d'escriure a l'alcanes de tothom, però bé, com fa vostè.—S. P.: Molt bé, tot lo seu és bo de debò i àdhuc els assumptes més trivials els fa interessants.—P. Renega. Torelló: Home no renegui, no renegui; ja en coneixem un altre que un assumpte d'aquesta vostra localitat l'ha fet renegar molt; paciència i al cove.—Katefo: I què ens conta vostè de la lluna? Ara tenim prou feina amb les estrelles.—J. Puig: El dibuixet va bé, però l'inscripció em sembla que no ens la deixaran passar i això que no té res de falsa.—Pich-Palau: Aquest tema ja el toca un altre i, per cert, molt millor que vostè.—Sol i Vas: Si ens vol creure no hi vagi sol, nosaltres el fem anar al cove amb uns quants altres.

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.— Barcelona

Jaguines de moda